

Հայրապետական օրհնութիւնք եւ շնորհակալիք.

Կոնդակ յանուն Բագուարնակ պ. Դաւիթ բէկի Աւան-
Իւզրաշեան, յաղագս նուիրաբերելոյ նորա Մատենադարանի
Մ. Աթոռոյ զգրադարան հանդ. Ա. Երիցեանի. թ. 285:

— Յանուն պ. Սերոբէի Ք. Պատկանեան, վասն նուիրե-
լոյ նորա զգրադարան հանդ. հօրն իւրոյ պրոֆ. Քերոբէի
Պատկանեան Մատենադարանի Մայր Աթոռոյ. թ. 393:

Կ Ր Օ Ն Ա Կ Ա Ն

ՅԱՂԹԱՆԱԿ ԽԱՉԻՆ

«Յնծացայ ես ի բանս քո, որպէս
այն, որ դառնէ աւար բազում»:

Դաւիթ սաղմոս

Ծափս հարէք, ով հեթանոսք, և ցընծացէք դուք առ Աստուած,
Օրհնեցէք, որ ել թեւօք Խաչին իւրոյ Ինքն ի բարձունս,
Առ զաւարն ի գերողէն՝ դարձոյց անդրէն ի հայրենին:
Վասն որոյ յաղթանակին հընչեմ զփող մեծաբարբառ,
Նոր Յեսուն Փրկիչըն մեր արկ ի կործան զհին Երիքով
Ահարկու ձայնիւն իւր, որ ի Խաչին անդ արձակեաց:
Նոր Մովսէս հրաշարուեստ դաւադանաւըն խաչանիշ
Պատառեալ մահուն ըզծով հորդեաց մարդկան նոր շաւիղ:
Սուգեցաւ հին Փարաւօն և դոռ իշխանն աշխարհակալ,
Եւ երանց նորագոյն մեզ ճանապարհ ազատութեան,
Որ ոչ ևս տանի դըժուար ընդ-ճանապատն Սինէական,
Ուր կարօտ հացի և ջրոյ կրէր տըրտընջող հին Իսրայէլ:
Հապա ուր, ի Սիօն վերին, յոր լիութիւն է հոգեպէս:
Անդանօր Ահարօնի քոյրն ըզթըմբուկն առեալ ի ձեռն,

Պարագլուխ լեալ կանանց՝ երգէր ըզբան օրհներգութեանն։
 Իսկ աստէն, ընդ ընկղմել Փարաւօնին աներեւոյթ,
 Դասագլուխ լինէր կանանց Մագթաղենին Մարիամ,
 Որ դեգերէր ի պարտիզին և պարտիզպան կարծեալ ըզՏէրն,
 Անձկանօք հարցանէր. Տէր, դո՞ւ բարձեր, արդեօք ըզՏէրն.
 Ասա՛ ինձ, թէ՛ ո՞ւր եղեր, զի ես առից ըզնա ինձ։
 Ո՛ր, ո՛ր Մարիամ, միթէ՛ Յիսուս քո բաժին է, որ զայն առնուս
 դու միայն։

Եւ երբ Յիսուս աղու ձայնիւ կոչեց զանուն, Մարիամ,
 Մագթաղենին խանդաղատեալ փարիլ կամէր զոտիւք սիրոյն.
 Դեռ աստ եմ, Մարիամ, մի խուճապեր մերձենալ յիս.
 Ե՛րթ, ասէր, վաղագոյն դու առ եղբարսն իմ՝ թափառեալ,
 Ասա՛ տեսի ես ըզՏէրն ի պարտիզին, Յարեա՛ւ, Յարեա՛ւ։

(Ի Հրաւիրակէն Երկրին Աւետեաց)

ՔՐԻՍՏՈՍԻ Ս. ՅԱՐՈՒԹԻԻՆԸ

«Զոր Աստուած յարոյց՝ լուծեալ զեր-
 կունս մահու. քանզի ոչ էր հնար ըմ-
 բռնել նմա ի նմանէ»։

Գործք. Բ. 24:

ՄԵՐ Ժողովրդի մէջ նախապաշարմունքի կարգ է ան-
 ցել այն միաբնակ թէ Զատիկը որ եկաւ՝ քրիստոնեան իւր
 հաշիւները վերջացնում է եկեղեցու հետ։ Եթէ պատա-
 հում էր Մեծ պատին՝ Աստուածը մէկ մէկ միան էր ձգում,
 ժամ էր գնում, այժմ այլ ևս առանձին կարիք չկայ. եր-
 կար ժամասացութիւնները վերջացել են, եղած կարծն էլ
 նոցա գրաւչութիւնը չունի. եթէ մի քանի եկեղեցիներում
 նշան երեւացել էր, որ Աստուծոյ տունը Աստուծոյ պատուէր-